

Tirsdag den 30. marts 2026

Budskab fra en familie



For præcist et år siden skrev jeg en meget personlig historie om den situation, én af vores familier dengang befandt sig i, og stillede det oplagte, men ikke af den grund enkle, spørgsmål: "Kan vores fællesskab rumme alle?" Det mener jeg som udgangspunkt, at vi skal kunne, eller i hvert fald gøre vores bedste for at kunne. Men jeg erkender også, at selv det bedste, vi magter, ikke altid er tilstrækkeligt i de konkrete situationer. Dengang konkluderede jeg, efter at have læst nødråbet fra familien:

” Vi må naturligvis gøre noget. Et eller andet må vi kunne hjælpe til med! I skrivende stund ved jeg ikke hvordan. Vi er alle travle mennesker; vi har alle små eller store udfordringer; vi kan ikke bare kaste alt andet, vi tumler med, til side; sådan er livet også. Det er ikke en undskyldning eller en forklaring. Men jeg håber, at vi kan hjælpe vores familie med at finde de små sprækker i den mørke nattehimmel, som de har brug for i kampen for at finde det liv, deres barn har krav på.”

Jeg tror stadig på, at et bofællesskab kan tilbyde mere end de fleste andre fællesskaber, når vi møder menneskelige udfordringer, som forekommer uoverskuelige og uoverstigelige. Når vores børn mistrives. Når vi går ned med stress. Når ægteskabet knirker. Når sygdomme rammer som

et lyn. Når økonomien forsvinder under fødderne på os. Når drømme og håb pludselig væltes omkuld af forhold udenfor vores kontrol.

Som det var tilfældet for et år siden, blev jeg også denne gang overrumplet af det voldsomme tryk, familien er udsat for. Sproget i redegørelsen til bofællerne er nøgternt, undertiden som en diagnose skrevet af en læge, men smerten og fortvivlelsen er ikke til at tage fejl af.

Noget kan jeg genkende fra egne oplevelser blandt familie og venner, og det er svært at holde tårerne tilbage. Andet er jeg glad for ikke at have stiftet bekendtskab med, så uudholdeligt forekommer det. Det er, som der står, sort på hvidt, en familie, som er presset helt i bund:

” *Jeg vil gerne give en status på vores situation herhjemme, så I har en bedre forståelse for, hvorfor vores deltagelse i fællesskabet er meget begrænset, både socialt og praktisk. Vi er reelt pressede helt i bund, og i sådan en hverdag kan selv små ting gøre en stor forskel. Det betyder, at vi i en periode har meget begrænset overskud til fællesskabet. Det handler ikke om manglende lyst, men om at vi er nødt til at prioritere vores kræfter. Vi håber på jeres forståelse.”*

Når jeg i dag læser familiens statusbeskrivelse om det forgangne år i Fridlev, efter at vi i et år har boet i hver sin ende af bofællesskabet, må jeg indrømme, at jeg i hvert fald ikke rakt en hjælpende hånd frem, eller spurgt hvordan jeg kunne bidrage til at gøre familiens liv lettere.

Faktisk må jeg erkende, at jeg har fulgt meget lidt med i, hvordan familiens liv har formet sig. Det har, af gode grunde vil jeg mene, ikke været på dagsordenen på noget fællesmøde. Det har normalt ikke været en del af de uformelle samtaler, jeg har haft med andre bofæller under fællesspisningerne. Jeg har heller ikke, *ikke én eneste gang*, banket på døren for at høre, om der var noget, jeg kunne gøre.

Det håber jeg virkelig, at andre bofæller har. Måske nogle af de familier, som bor tættest på. Måske nogle af dem, jeg håber, de har bygget stærkere relationer til, måske familier med børn.

For en uges tid siden holdt vi generalforsamling, og ved den lejlighed var der enighed om, at vi skal have etableret en *Omsorgsgruppe*. En sådan findes allerede i andre bofællesskaber, og mange af de konkrete eksempler, jeg har hørt om, tyder på, at det er godt for fællesskabet – og ikke mindst nyttigt for de bofæller, som har brug for ekstra omsorg i særlige situationer – at der findes en gruppe af bofæller, som evner at overskride de grænser mellem det fælles og det private, som er svært for mange af os.

Forventer familien mon et svar på denne offentlige henvendelse? Ikke som jeg læser udformningen og tonen. Jeg læser den snarere som et forsøg på at forklare alle os andre, de 41 øvrige familier, hvorfor denne families voksne og børn *ikke* er særlig synlige for os andre, og hvorfor de *ikke* deltager i de mange forskellige begivenheder, som er en vigtig del af et bofællesskabs hjerte- og nervesystem.

Men at familien har brug for hjælp, lægger den ikke skjul på. Hjælp til aflastning. Hjælp til børnepasning. Hjælp til skolegangen. Ingen af de institutioner, vi i det danske velfærdssamfund normalt forventer støtte fra, ser ud til at kunne levere den aflastning, familien har brug for.

Det er for så vidt ikke nogen nyhed. Talrige avis- og tv-reportager har i de senere år fokuseret på familier, hvor især børn med diagnoser har berettet om, lige så hjerteskrærende som *vores* familie gør i deres henvendelse til os, hvordan enhver form for *normalt* familieliv forsvinder. Uden at skoler, læger, kommuner og andre institutioner formår at bidrage med den støtte og lindring, som familien har brug for.

I langt de fleste af de udfordringer, vores bofællesskab indtil nu har været nødt til at finde løsninger på, oplever jeg, at vi har haft masser af viden og vilje til at finde løsninger. I dette tilfælde føler jeg mest bare en ubehagelig *magtesløshed*; jeg kan mærke, at jeg burde foretage mig et eller andet, også selvom jeg ikke ved, hvad det bør være.

Måske kunne vi som bofællesskab som minimum anerkende familiens henvendelse, lade den vide, at vi har læst beskrivelsen af familiens situation, ikke fordi den beder om en sådan tilkendegivelse, men fordi det hører med til det, man gør, og som familien har brug for at høre.

"Vi håber på jeres forståelse," skriver familien til sidst.

"Vi håber på en hjælpende hånd," burde der måske have stået?

"Vi forstår! Er der noget, vi kan gøre?" kunne vi måske skrive?